

[Ingerlise Koefoed]

meget stærkt frem med gode og med mindre gode ting, at man også bevarer bogen i mediebilledet, at man bevarer børns mulighed for sammen med deres voksne at opleve bøger, og selv, når de bliver større, have mulighed for at læse gode børnebøger.

Ideen i vores forslag er jo ikke at sige, at der ikke er børnebøger nok. Ideen er, som man vel også vil have forstået, når man har læst forslaget, at der måske ikke er gode og særpregede børnebøger nok.

Jeg synes, at det, der er sket under Udvalget for Børn og Kultur i Kulturministeriet i de senere år, har været meget vigtigt. Det er netop for, at der ikke skal ske et slip i den officielle interesse for den gode børnelitteratur, at vi har fremsat dette forslag, som vi har ønsket skulle træde i kraft den 1. januar 1988, sådan at de gode bestræbelser fortsætter. Det er nemlig meget vigtigt at give nogle børnebogsforfattere, såvel som man gør det med Statens Kunstfonds legater, arbejdslegater og korterevarende legater, mulighed for i en tid at arbejde professionelt og fordybe sig i at skrive børnebøger. Og det synes jeg børnene fortjener.

Der har været talt om, om det netop skal formaliseres på denne måde, om man ikke kunne tænke sig, at det litterære udvalg, som findes under Statens Kunstfond, i stedet kunne tage sig også af børnelitteraturen.

Det er også blevet sagt af fru Hanne Severinsen, at der jo ikke er noget belæg for, at det litterære udvalg ikke tager sig af børnelitteraturen. Det er der da heller ikke helt, for det er rigtigt, som ministeren sagde, at der er givet nogle priser, nogle legater, til børnebogsforfattere, et enkelt arbejdslegat, i den tid, det litterære udvalg har eksisteret, og nogle korterevarende stipendier. Men det er altså ikke meget. Det hænger ikke på træerne. Hr. Arne Melchior har fuldstændig ret, når han siger, at man kan vel i og for sig ikke forvente, at det litterære udvalg, som består af to skønlitterære voksenbogsforfattere – for det meste består det af to voksenforfattere, som man siger i børnelitteraturkredse – plus en voksenbogsanmelder, at det skal kunne få tid og mulighed for også at beskæftige sig med børnelitteratur, og at det har den indsigt og viden, der nok specielt må kræves for at kunne bedømme børnebogsforfattere og børnelitteratur.

Derfor synes vi altså, at det var vigtigt, at man nedsatte et specielt udvalg under Statens Kunstfond for disse ting, eller hvis man ikke vil det, at man så i det mindste overvejer at udvide det udvalg, der sidder, med én, der har forstand på børne- og ungdomslitteratur, altså med en børne- eller ungdomsbogsforfatter og dertil også at udvide Statens Kunstfonds repræsentantskab med 1 eller 2 repræsentanter for børnelitteratur.

De 4 mill. kr., som man har syntes var et lidt flot slag på tasken, skal opfattes som et ligestillingsforslag. Det skal fra vores side læses sådan, at børne- og ungdomslitteratur er mindst lige så vigtig som voksenlitteraturen, og at man derfor burde vise børne- og ungdomslitteraturen den samme velvilje inden for Statens Kunstfond, som man viser voksenlitteraturen.

Hr. Per Stig Møller sagde, at man ikke, siden vi diskuterer disse spørgsmål sidst, havde anfægtet børnelitteraturens høje kvalitet. Det er faktisk ikke helt rigtigt, for netop i den sidste tid har der været en løbende diskussion, startet af Torben Weinreich, som er lektor ved Danmarks Lærerhøjskole i børnelitteratur – en diskussion, som går ud på, at der nok udgives for mange bøger af for lav kvalitet, og at bibliotekerne nok køber for bredt ind, altså at de køber det hele. Det betyder, at de køber færre eksemplarer, fordi de har færre penge, og dermed får de børnebogspriserne til at stige. Men hvis udlånet af den meget populære børnelitteratur er større end udlånet af den lidt specielle og den kvalitetsprægede børnelitteratur, kommer det nok i det lange løb til at skade udgivelsen af denne børnelitteratur.

Nu synes jeg ikke, man skal angribe bibliotekerne og bibliotekarerne for det her, for de er selvfølgelig interesserede i – ikke mindst i en tid, hvor det kniber med pengene – at betjene børnene så godt som muligt og efter de ønsker, børnene måtte have. Men jeg synes alligevel, der er grund til blandt forlæggere, biblioteksfolk og andre, der er interesserede i børnelitteratur, at overveje, hvordan man kunne ændre udgivelserne, hvordan man måske kunne lægge lidt mere vægt på at udgive det, der var bedst, og lidt mindre på den mellemkvalitet eller halvdårlige kvalitet, som man altså også føler sig kaldet til at udgive.